

Successen moet je vieren

Een tweet van hoogleraar neuroradiologie Marion Smits (Twitter: @MarionSmits) van het Erasmus MC ging eind januari viraal met maar liefst 28.200 vind-ik-leuks en vele retweets. Wat erop stond? Dat legt ze graag uit.

Successen moet je vieren. Taart, bloemen, of bubbels, als het echt iets groots is. En wat is er grootser in een promotie-traject dan je eerste publicatie als eerste auteur? Ook voor mij als promotor een groots moment, want het bloed, zweet en de tranen die hieraan zijn voorafgegaan heb ik maar al te vaak van dichtbij meegemaakt. Maar hoe doe je recht aan zo'n mijlpaal? Ja, de taart wordt getrakteerd, maar het liefst loop je natuurlijk trots de hele dag met je artikel rond om iedereen te laten zien dat jouw naam daarop helemaal als eerste prijkt.

Mokken

Daar heb ik wat op bedacht: de mok. Nou ja, ik heb het niet helemaal zelf bedacht, ik kwam jaren geleden op Twitter een keer een foto tegen van iemand die hun wetenschappelijke output op van alles en nog wat liet drukken als aandenken: T-shirt, onderzetter, en, ja, een mok. Leuk! Ik ben dol op mokken. En met een eigen mok hoef je ook niet steeds een wegwerpbekertje te gebruiken. Ook heel belangrijk.

Speurtocht op internet

Leuk idee, maar direct weer vergeten in de vluchtigheid van sociale media. Tot covid-19. Mijn onderzoeksgroep zat van het ene op het andere moment thuis, velen van hen ver van hun naasten in hun thuisland. Om een hart onder de riem te steken stuurde ik kaartjes, hielden we online *coffee breaks*, en ploeterden we zo goed en zo kwaad als het ging voort. Maar op het moment van die eerste eerste-auteurspublicatie voldeed virtuele taart toch echt niet meer. Dus: tijd voor de mok.

Een korte speurtocht op internet leverde een veelheid aan opties op om mokken in

alle vormen en maten te laten bedrukken. Bovenste stukje van de pdf van het artikel knippen en plakken in de online tool, et voilà. Voor wat extra cachet match ik de kleur van mok en/of handvat met die van het *journal*. Die kleur vormt voor mijn promovendi nu gekserend als één van de criteria voor het wetenschappelijk tijdschrift waar ze hun artikel heen sturen.

Trofee

De eerste mokken moest ik bij de promovendi thuis laten bezorgen, we zaten tenslotte in lockdown. Bij de allereerste moest ik ook even informeren of deze wel was aangekomen, want ik hoorde maar niets. Bleek dat de betreffende promovendus dacht dat het een cadeautje van het

journal was... inmiddels weet ook zij dat journals geen cadeautjes geven, maar het is een mooie gedachte.

Intussen kunnen we gelukkig weer samen, mét taart, onze successen vieren. Maar de mok is gebleven, natuurlijk! Ik geniet van de voorpret bij het bestellen, 'm even in mijn handen te hebben, en natuurlijk het prachtige moment van geven aan de blije en trotse promovendus. Een trofee waar je – zonder gene – de hele dag mee rond kunt lopen en de hele wereld kunt laten zien waar je trots op bent!

Marion Smits